

SVATÝ GRÁL

JE MNOHO výkladů, které se snaží objasnit básnické skladby o svatém Grálu. Tímto velkým mysteriem se zabývali ti nejsvědomitější učenci a badatelé. Mnohé jejich práce mají velkou mravní hodnotu, ale všechny mají tu velkou chybu, že vysvětlují stavbu od země vzhůru. Chybí to hlavní, jasný paprsek shůry, který jediný by mohl přinést oživení a osvětlení.

Cokoli usiluje zdola nahoru, musí se zastavit na hranici hmotnosti, i když smí dosáhnout toho nejvýše možného. Většinou však i za příznivých podmínek urazí sotva polovinu této cesty. Ale jak daleká je pak ještě cesta k pravému poznání svatého Grálu!

Toto vycitování nedosažitelnosti je u badatelů nakonec i patrné. Snaží se chápat Grál jako čistě symbolické označení pojmu, aby jej postavili na výši, která – jak správně vycitují – tomuto označení náleží. Tím však ve skutečnosti činí krok zpět, nikoli kupředu. Dolů místo nahoru. Odchylují se od pravé cesty, kterou básnická díla již zčásti v sobě chovají.

Jen tyto básně dávají vytušit pravdu. Ale jen vytušit, neboť vznešená vnuknutí a vizionářské obrazy básníků byly silně zpozemštěny rozumem spolupracujícím na jejich dalším předávání. Básníci propůjčili duchovně přijímaným vizím při jejich dalším předávání obraz svého současného pozemského okolí. Chtěli tak učinit smysl své básně lidem srozumitelnějším; to se jim však nepodařilo, protože se sami neuměli přiblížit vlastnímu jádru pravdy.

Tak bylo pozdější bádání a hledání postaveno již předem na nejspisový základ. Každému výsledku bádání byly vymezeny úzké hranice. Pak není divu, že se nakonec úvahy zúžily na pouhou symboliku a že spása skrze Grál byla položena do nejhlubšího nitra každého člověka.

Dosavadní výklady nejsou bez velké etické ceny, ale nemožnou být objasněním básní, tím méně se přiblížit pravdě o svatém Grálu.

Svatým Grálem také není myšlena nádoba, kterou Syn Boží použil při poslední večeři s učedníky na konci své pozemské mise a do níž byla potom pod křížem zachycena jeho krev. Tato nádoba je posvátnou vzpomínkou na vznešené vykupitelské dílo Syna Božího, ale ona není svatý Grál. Svatý Grál, který opěvovali milostí obdaření básníci v legendách. Tyto básně pochopilo lidstvo nesprávně.

Měla to být zaslíbení z nejvyšších výšin a lidé měli očekávat jejich splnění! Kdyby byly takto chápány, jistě by se byla již dávno našla i jiná cesta a dovedla hledání dále než dosud. Takto ovšem musely všechny výklady nakonec dojít do mrtvého bodu. Nebylo možno najít uspokojivé řešení bez mezer, protože dosavadní pojetí bylo mylné a východisko každého bádání stálo již od počátku na chybném základě. – –

Nikdy nebude moci lidský duch, a to ani ve své nejvyšší dokonalosti a nesmrtelnosti, stanout osobně před svatým Grálem! Proto také nikdy nemůže přijít odtamtud do hmotnosti k zemi podrobná zvěst, leda prostřednictvím posla *odtamtud* vyslaného. Lidskému duchu musí tedy zůstat svatý Grál navždy a věčně tajemstvím.

Nechť člověk zůstane u toho, co je schopen duchovně pochopit, a ať se především snaží splnit a přivést v nejušlechtlejší květy to, co je v jeho silách. Ale on ve své žádostivosti sahá, žel, nejraději vždy daleko nad ně a vlastní schopnosti nevyvíjí. Dopouští se nedbalosti a ta mu nedovolí dosáhnout ani toho, čeho by dosáhnout mohl. Toho, co chtěl, stejně nikdy dosáhnout nemůže. Tak se připravuje o to nejkrásnější a nejvyšší ve svém vlastním bytí a dočká se jen úplného nezdaru v plnění účelu své existence. – – –

Parzival* je veliké zaslíbení. Skutečnou podstatu této postavy znetvořili básníci nedostatky a omyly, prameníci z příliš pozemského myšlení. Parzival je totožný se Synem Člověka, jehož příchod zvěstoval sám Syn Boží.

Jako vyslanec Boží bude muset procházet nejtěžšími pozemskými útrapami s páskou na duchovních očích, zevně jako člověk mezi lidmi. Po určité době bude této pásky zbaven, opět pozná, odkud

* čti Parcifal

vyšel, a tím i sám sebe. Uvidí jasně před sebou i své poslání, které, spojeno s přísným soudem, přinese spásu vážně hledajícím.

Toto poslání však nemůže být uloženo některému z lidí, tím méně je lze hledat v prožívání mnohých lidí, nebo dokonce všech lidí. Bude to jeden zcela určitý, zvláštní vyslanec.

Nezvratná zákonitost Božské vůle nepřipouští jinou možnost, než že se všechno po dokončení dráhy svého vývoje ve svém nejvyšším zdokonalení vrátí zpět k východisku své původní podstaty; nikdy však nemůže vystoupit nad ni. Tak i lidský duch. Jako duchovní zárodek pochází z úrovně duchovně bytostného, tam se může navrátit po svém putování hmotností, po dosažení nejvyšší dokonalosti a živoucí čistoty. Může se tam vrátit jako vědomý duch v bytostné formě.

Nikdo z duchovně bytostných, i kdyby byl sebeušlechtlejší, sebečistší a sebezárivější, nemůže překročit hranici k Božské sféře. Tato hranice a její nepřekročitelnost vyplývá i zde, stejně jako ve sférách neboli úrovních hmotného stvoření, prostě a přirozeně z rozdílnosti druhů.

Nejvyšším a nejvznešenějším jest Bůh sám ve své Božské bezbytostnosti. O něco níže následuje Božsky bytostné. Obojí je věčné. K němu se pak teprve druží dílo stvoření, hlouběji a hlouběji zasahující v úrovních nebo sférách, jež odstupňovány směrem dolů jsou stále hutnější a hutnější. Poslední z úrovní je hrubohmotnost lidem viditelná.

Jemnohmotnost ve hmotném stvoření je část, kterou lidé nazývají oním světem, tedy část na »oně straně« hranice jejich pozemské schopnosti vidění. Obě části však patří k dílu stvoření a ve svých formách nejsou věčné, nýbrž podléhají změnám za účelem svého obnovení a osvěžení.

Na nejvyšším místě, tam, kde má svůj původ a východisko věčné duchovně bytostné, stojí hrad Grálu, duchovně viditelný, hmataelný, protože je ještě stejného duchovně bytostného druhu. Tento hrad Grálu v sobě chová prostor, který se opět nachází až na nejzazší hranici směrem k Božské sféře, a je tedy ještě éteričtější než všechno ostatní duchovně bytostné. V tomto prostoru chová se jako

zástava věčné dobroty Boha Otce, jako symbol jeho nejčistší Božské lásky a zároveň jako východisko Božské síly *svatý Grál!*

Svatý Grál je nádoba, v níž to nepřetržitě kypí a vlní se jako rudá krev, aniž kdy přetéká. Je ozářen nejjasnějším Světlem, a jen nejčistším ze všech duchovně bytostných je dopřáno hledět do tohoto Světla. *To* jsou strážci svatého Grálu! Jestliže se v básních říká, že jen nejčistší z lidí jsou určeni, aby se stali strážci Grálu, pak to omilostněný básník příliš zpozemstil, poněvadž to neuměl vyjádřit jinak.

Žádný lidský duch nemůže vkročit do tohoto posvátného prostoru. Ani v nejdokonalejším stavu svého duchovně bytostného druhu po návratu z putování hmotností. Není dosti éterický, aby překročil práh, tedy hranici tohoto prostoru. K tomu je i ve své nejvyšší dokonalosti ještě příliš hutný.

Jeho další zjemňování by znamenalo úplný rozklad nebo shoření, protože jeho druh není svým původem uzpůsoben k tomu, aby se stal ještě zářivějším a světlejším, tedy ještě éteričtějším. Nesnese to.

Strážcové Grálu jsou věční, praduchovní, kteří nikdy nebyli lidmi. Jsou těmi nejvyššími v duchovně bytostném. Je jim však třeba Božsky bezbytostné síly. Na té jsou závislí, jako je všechno závislé na Božsky bezbytostném, na původu veškeré síly, na Bohu Otcí.

Čas od času, v den svaté Holubice, se nad nádobou zjevuje holubice jako opětovný projev neproměnné Božské lásky Otcovy. Je to hodina spojení, přinášející obnovení síly. Strážcové Grálu ji přijímají v pokorné zbožnosti a mohou pak tuto zázračnou sílu předávat dále.

Na tomto dění závisí trvání celého stvoření!

Je to okamžik, kdy se v chrámu svatého Grálu láska Stvořitelova zářivě rozlévá k novému bytí, k novému tvůrčímu úsilí, a to se pak šíří jako pulsující tep dolů do celého všehomíra. Všemi sférami prochází chvění, posvátné rozechvění, naplněné tušením radosti, tušením velikého štěstí. Jen duch pozemských lidí stojí ještě stranou, jen on necítí, co tato událost znamená právě pro něj, jaký nesmírný dar to otupěle přijímá. Něco tak velikého již nemůže pochopit, protože mu to jeho vlastní rozumové omezení nedovolí.

Je to chvíle přílivu života do celého stvoření!

Stále se opakující nutné potvrzování smlouvy, kterou Stvořitel uzavřel se svým dílem. Kdyby byl jednou tento příliv přerušen, kdyby ustal, tu všechno, co jest, by zvolna vadlo, stárlo a rozpadalo se. Nadešel by konec všech dnů a zůstal by jen Bůh sám, jako tomu bylo na počátku. Neboť On samojediný jest Život.

Tento děj je v legendě znázorněn. Dokonce se v ní naznačuje, jak musí všechno stárnout a chřádnout, nevrací-li se den svaté Holubice, »odhalení« Grálu; jak rytíři Grálu stárnou, když Amfortas již neodhaluje Grál, dokud nevystoupí Parzival jako král Grálu.

Člověk by se měl oprostít od představy svatého Grálu jako něčeho nepochopitelného; neboť on opravdu existuje! Lidskému duchu je však ze samé jeho podstaty odepřeno, aby jej mohl kdy spatřit. Ale požehnání, které se z něj rozlévá, které má být a také je předáváno strážci Grálu dále, mohou lidští duchové přijímat a těšit se z něj, jestliže se mu otevrou.

V tomto smyslu nelze některé výklady nazvat zcela mylnými, pokud se nesnaží objasnit také sám pojem svatého Grálu. Výklady jsou tedy zčásti správné a zčásti nesprávné.

Objevení se holubice v určitém dnu svaté Holubice ohlašuje pokračování poslání Ducha svatého, neboť ona sama je s ním v úzké spojitosti.

To je však dění, které je lidský duch schopen chápat jen obrazně, protože z povahy věci samé dosáhne i na nejvyšším stupni vývoje svými představami, věděním a cítěním jen tam, odkud sám pochází, tedy k druhu, který je *stejný* jako nejčistší podstata jeho původu. A to je věčná úroveň duchovně bytostného.

Tuto hranici nebude moci ani v představách nikdy překročit. Nic dalšího by ani nepochopil. To je tak samozřejmé, logické a prosté, že tento myšlenkový postup může snadno sledovat každý.

Co je tedy výše než úroveň jejich původu, musí lidem navždy zůstat mysteriem!

Člověk, který se domnívá, že má Boha v sobě, že sám je Božský nebo že se může Božským stát, žije v bludu. Má v sobě *duchovní*, ale *nikdy* Božské. V tom je zásadní nepřeklenutelný rozdíl. Člověk

je tvor, nikoli část Stvořitele, jak si to někteří lidé snaží namluvit. Je a zůstane *dilem*, nikdy se nebude moci stát mistrem.

Je tedy nesprávné tvrdit, že lidský duch vychází ze samého Boha Otce a že se k němu opět vrátí. Původ člověka je v *duchovně bytostném*, a nikoliv v Božsky bezbytostném. Proto se může po dosažení dokonalosti vrátit zase jen do duchovně bytostného. Správně je řečeno, že lidský duch pochází z *Božího království*; jakmile je tedy dokonalý, může se opět vrátit do *království* Božího. Ale ne k Bohu samému.

Později budou následovat ještě další podrobné přednášky o jednotlivých oddílech stvoření, lišících se svou podstatou.

Na nejvyšším vrcholu každé z těchto úrovní se nachází hrad Grálu jako nutné místo přechodu a přenosu síly.

Tento hrad, vždy téže podstaty jako dotyčná úroveň stvoření, je zformovaným obrazem skutečného nejvyššího hradu Grálu, stojícího na vrcholu celého stvoření, východiska celého stvoření, vzniklého z vyzařování Parzivalova.

Amfortas byl knězem a králem *v nejnižším* z těchto obrazů hradu Grálu, který stojí na vrcholu úrovně všech lidských duchů, vyvinutých z duchovních zárodků, tedy pozemskému lidstvu nejbliže.